

Predica de la Krefeld

(Nimeni să nu-și zidească propria împărăție în Împărăția lui Dumnezeu)

Duminică, 30 iunie 1984, ora 19:30

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din Rom. 15:1-13...

Laudă și mulțumire Domnului pentru privilegiul că ne putem afla din nou în locul acesta! Dorim ca toți să se simtă bine în prezența lui Dumnezeu, astfel încât toate tensiunile și tot ceea ce ne-ar putea răpi binecuvântările să fie pur și simplu pus deoparte și să ne putem întâlni liberi și bucuroși cu Dumnezeul nostru. Viața de zi cu zi are grijile și greutatea ei - așa este cu viața pământească și așa va rămâne până la sfârșit. Dar, în același timp toți copiii lui Dumnezeu s-au încrezut în Domnul în fiecare împrejurare, în toate timpurile și mereu au putut experimenta ajutorul Lui. Același lucru îl putem spune și noi: Dumnezeu este credincios. El se ține de ce promite. Cât de recunoscători putem fi că Dumnezeu nu este un om, că nu se răzgândește și nu își schimbă programul, ci își împlinește planul alcătuit din veșnicie!

În prezent scriu un tractat și amintesc gândul că în ciuda micii întreruperi care a avut loc în grădina Eden, totuși planul veșnic al lui Dumnezeu se va împlini. Dumnezeu a avut în vedere, practic, totul în marele Său plan din veșnicie, chiar și căderea în păcat. Nimic nu Îl poate surprinde și nimic nu se poate întâmpla, despre care El ar putea spune: „Lucrul acesta nu l-am știut”. Nu, Dumnezeu este Dumnezeu și aceasta este o nădejde minunată pe care o putem avea, că ne putem încredere pe deplin în El. Planul mântuirii nu este istoria oamenilor, ci este istoria lui Dumnezeu cu oamenii. Există două lucruri: există istoria și există planul mântuirii. Istoria are trăsături umane, dar planul mântuirii este planul lui Dumnezeu și sfatul veșnic pe care El îl împlinește cu noi. Și de fiecare dată când mă gândesc la faptul că noi am avut privilegiul de a trăi în aceste zile, de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu proaspăt de la tron, atunci aceasta mă umple cu o bucurie profundă. Iar eu nădăjduiesc ca noi toți să fim recunoscători și așa cum am amintit, deja, înainte, să punem deoparte viața de zi cu zi cu toate grijile și necazurile ei și să ne încredem în Domnul, din inimă, ca El să ne poată binecuvânta.

Eu nu vin cu un program gata făcut în seara aceasta și nici mâine dimineață. Nu vin nici măcar cu versete biblice pregătite dinainte, ci vin pur și simplu să am părtășie cu Domnul și cu noi toți și să urmărim călăuzirea Duhului Sfânt. Și trebuie să spun: Cuvântul pe care l-am citit cu toții împreună nu poate fi epuizat într-o adunare și nici în două.

Aici, în primul verset este scris: „*Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine*”. Ce se află doar în versetul acesta? Este o mare diferență, dacă un om își place lui însuși și se uită cu dispreț la alții, sau dacă Dumnezeu se poate uita cu plăcere la tine și la mine. Aici putem spune cu încredere: oricine se uită cu o plăcere la sine însuși, în acela Dumnezeu nu Își poate găsi plăcerea, pentru că înaintea lui Dumnezeu fiecare om are lipsuri, oricine ar fi el. Ferice de omul care poate înțelege gândul acesta. Numai în oamenii care nu-și găsesc plăcerea în ei înșiși, Își poate găsi plăcerea Dumnezeu. Și vă spun și de ce: pentru că aceștia sunt oameni care au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, care vin la El, care strigă la El. Și spre astfel de oameni se întoarce El și are milă de ei. Totuși, aici suntem îndemnați ca aceia care sunt tari, să rabde slăbiciunile celor slabi și să nu-și placă lor înșiși. Haideți să primim acest verset în inimile noastre și să îl punem în practică în viitor. Cuvântul lui Dumnezeu nu este aici numai pentru ca noi să-L auzim din când în când, ci ca să-L primim în inimile noastre, să ne fie scris prin Duhul în inimile noastre și apoi să Îl și punem în practică. Cine este pregătit de-a face lucrul acesta? Cine este pregătit să spună: „Doamne ajută-mă să mă conformez acestui Cuvânt!”? Da, mai sunt aici câțiva care sunt de acord, slavă lui Dumnezeu! Eu știu că punctul la care ajungem acum și care ne face să ezităm puțin, nu este că nu suntem pregătiți să ne punem la dispoziția altora, ci este prima parte a versetului: „cei tari”. Și cine se poate încumeta să spună: „Bine, eu sunt tare!”? Și abia după aceea poți purta slăbiciunile celor slabi. Așadar, să ne lăsăm cu toții întăriți de Domnul, căci așa este scris: „*Cel slab să zică: «sunt tare!»*”. La Dumnezeu totul este cu putință, iar lucrul acesta se întâmplă fără efortul nostru. Noi trebuie doar să ne punem la dispoziția Domnului.

„*Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine.»*” Ceea ce era valabil pentru Dumnezeu, a căzut peste Hristos și noi trebuie să contăm pe faptul că, ceea ce a fost valabil pentru Hristos, va cădea peste noi, căci prin Adunare va continua lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Nu că noi am avea un program, dar noi ne-am lăsat incluși în programul lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu este spus doar așa, ci pur și simplu este așa. Prin harul lui Dumnezeu, ne-am lăsat incluși în programul Lui. Sunteți voi recunoscători pentru aceasta? Pentru că noi nu privim doar ca niște oameni din afară, ca niște oameni care aud uneori despre timpul sfârșitului, profeția biblică și împlinirea ei, ci putem fi numărați printre aceia cu care se împlinesc, în aceste zile, făgăduințele lui Dumnezeu, putem fi niște oameni cu care Dumnezeu a încheiat un legământ, oameni pe care i-a iertat, pe care i-a atras la El.

Versetul 4: „*Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o*

dau Scripturile, să avem nădejde". Este o nădejde vie, am spus deseori lucrul acesta și am dat și motivele pentru care avem o nădejde vie. Și cel mai bine și mai ușor reușesc să fac acest lucru în toate naționalitățile păgâne, dacă se poate face această comparație, pentru că toți fondatorii de religii au murit și au rămas în mormânt și Isus Hristos a înviat din morți, El trăiește și, noi avem, astfel, o nădejde vie în noi. Cât de recunoscători putem fi și pentru lucrul acesta și anume pentru faptul că noi avem o credință biblică, simplă, dar care aduce un rezultat divin! Și în ziua revenirii Domnului se va descoperi pe deplin faptul că noi am purtat o comoară veșnică, divină, în aceste vase pământești trecătoare, nenorocite și că Dumnezeu va purta de grijă ca acest trup muritor să fie îmbrăcat pur și simplu cu nemurire, așa cum este scris *„Trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire”* - așa este scris și așa cum s-a împlinit în Hristos fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu care a fost scris, tot așa în Adunare se va împlini fiecare Cuvânt scris pentru ea. Altfel nu-L putem cunoaște pe Dumnezeu, altfel nu putem crede. Și aceasta este o mare încredere pe care o avem.

Aici putem spune un „Aleluia”, putem spune o „laudă lui Dumnezeu” căci unde este un popor ca poporul lui Dumnezeu? Oameni care Îl cred pe Domnul și care se încred în El, oameni care nu sortează și spun: „asta primim și asta nu primim și asta o interpretăm” și multe altele, ci oameni care pot crede așa cum a zis Scriptura. Aceasta este credința adevărată, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Și pentru această credință vrem să luptăm, căci așa este scris: *„Preaiubiților... să luptați pentru credința care a fost dată sfinților, o dată pentru totdeauna”*. Cine sunt sfinții, cine sunt preaiubiții, cine sunt copiii lui Dumnezeu? Toți cei care sunt zămisliti prin Cuvânt și Duh și au fost născuți din nou, care au fost iertați, care au primit iertarea păcatelor lor prin credința în Isus Hristos.

Mai departe este scris: *„Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus”*. Cine este pregătit să participe la așa ceva, cine este pregătit să spună: „Doamne, lasă-mă să devin așa cum ai spus Tu aici, în Cuvântul Tău!”? Ca să avem aceleași simțăminte unii față de alții, nu în felul tău sau în felul meu, ci în felul lui Hristos Isus. Fie ca toți să aibă gândul lui Hristos! Chiar înainte am citit despre ceea ce a spus Domnul nostru: *„Fiul omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să Își dea viața ca răscumpărare pentru mulți”* (Mar. 10:45). El nu a trăit pentru Sine, ci ca să moară pentru cei care au fost sortiți morții și să-i ajute pe cei ce nu se puteau ajuta și să-i aducă în legătură cu Dumnezeu pe cei care au fost despărțiți de El. Aceasta să fie gândirea noastră, aceeași gândire care a fost și în Hristos Isus, Domnul nostru.

„Dumnezeul răbdării și al mângâierii...” - nu răbdarea care vine de la tine sau de la mine, ci de la Dumnezeu vine tot ceea ce ne poate ajuta să înaintăm spiritual – *„să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de*

alții, după pilda lui Hristos Isus”. Cât de diferită ar fi starea noastră, dacă am fi conștienți întotdeauna că Domnul ne aude, ne vede, că tot ceea ce se petrece în jurul nostru și ceea ce se întâmplă cu noi, se întâmplă în prezența lui Dumnezeu! Dacă am crede cu adevărat că Domnul nu ne va părăsi și nu ne va uita, ci ascultă întotdeauna ce spunem, privește la ceea ce facem, atunci cum ne-am comporta noi unii cu alții? Cum am alege noi cuvintele pe care le-am folosi unii cu alții? Ce atitudine am avea noi, unii față de alții, dacă am ști că ceea ce ne facem unul altuia, Îi facem Domnului nostru care ne-a iubit, care ne-a răscumpărat și ne-a atras la El?

Apoi urmează versetul 6: *„pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos*”. Una aparține de cealaltă, este ca un lanț legat verigă cu verigă și avem nevoie de tot pentru ca Dumnezeu să poată veni în dreptul Său, așa cum este scris aici și nu numai aici, ci în toată Sfânta Scriptură. În această legătură există minunatul verset din Romani 8:32: *„cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”*. Dumnezeu nu doar cere lucruri, ci El ne dăruiește lucrurile pe care vrea să le vadă în viața ta și a mea. El vrea să ne dăruiască aceste lucruri. Cum nu ne va dăruia Dumnezeu, împreună cu El, totul în dar? Da, din plinătatea Lui am primit har după har. Și în această seară putem primi din plinătatea lui Dumnezeu, har după har, mângâiere, nădejde, încredere, întărirea credinței - tot ceea ce avem nevoie, putem primi din plinătatea harului Său.

Apoi, urmează, desigur, ceva în versetul 7: *„Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu*”. Despre lucrul acesta și despre aceste versete am vorbit, deja, deseori. Dumnezeu ne-a primit în Hristos așa cum am fost, apoi ne-a transformat. Noi trebuie să ne primim unii pe alții așa cum suntem și să-L lăsăm pe Dumnezeu să facă transformarea în fiecare. Noi nu ne putem transforma nici pe noi înșine, cu atât mai puțin pe altcineva, dar Dumnezeu ne poate alinia interiorul nostru cu El, conform Cuvântului Său, astfel încât transformarea să poată veni din interior și apoi ea este și durabilă. Poți vorbi oamenilor din exterior și le poți spune, foarte exact, ce nu au voie să facă, să le spui tot și poate că într-o bună zi nici nu o vor mai face. Dar în felul acesta nu s-a întâmplat, încă, nicio lucrare a lui Dumnezeu în ei.

Trebuie să ne întoarcem la propovăduirea Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care poate deveni puterea lui Dumnezeu în credincioșii ascultători, care ne cuprinde în interiorul nostru și apoi ne transformă.

Aici îmi vine un gând pe care nu îl putem dezvolta mai departe, acum. *„Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credincioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților...”* Acesta este un punct care mi-a devenit, mie, personal, foarte mare. Toți cei care suntem aici, suntem maturi și ne aflăm în școala lui Dumnezeu. Dar acest lucru ne aduce aminte, pur și simplu, de păcatul originar. Niciun om al lui

Dumnezeu nu a putut trece pe lângă acesta, nici măcar Avraam, care a primit făgăduința lui Dumnezeu cu 430 de ani înainte ca legea tăierii împrejur să fie introdusă. Aceasta trebuia să amintească de păcatul originar. Nu exista nicio cale de ocolire. Dumnezeu nu a poruncit nimic special cu privire la bărbat, ci numai cu privire la femeie, atunci când a spus: „*cu durere vei naște copii*”. Dar când a sosit vremea și Dumnezeu a început să dea făgăduințe, instituind legământul, atunci a venit și tăierea împrejur. Am putea să citim, eu mi-am deschis Biblia în Romani 4. Aici este scris de la versetul 9: „*Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința «i-a fost socotită ca neprihănire.» Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur*”.

Așa cum am spus, nu vrem să intrăm în detalii, dar toți cei care nu recunosc această descoperire divină a păcatului originar din grădina Eden, eu chiar nu știu cum încadrează ei planul de mântuire al lui Dumnezeu și căderea în păcat, în întregime. Cum pot ei să primească răscumpărarea, dacă nu le este descoperită prin descoperire divină? Una se întrepătrunde cu cealaltă.

Am citit aici: „*Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților...*” Vă întreb astăzi: de ce Hristos, Domnul nostru, a trebuit să fie tăiat împrejur în a opta zi? Ați citit cu toții lucrul acesta? Așa este scris în Biblie. Nu se poate trece pe lângă descoperirea divină a Cuvântului, iar noi putem fi recunoscători că tocmai în zilele noastre a fost descoperit atât de clar, ca niciodată înainte, tot planul de mântuire al lui Dumnezeu, de la Geneza până la Apocalipsa. Și totuși, mai există oameni care cred că descoperirea divină a Cuvântului este un punct de dispută. Este un punct de credință, pentru ca și nouă să ni-l poată descoperi Dumnezeu, prin Duhul Sfânt. Atât timp cât ne certăm despre lucrurile pe care le descoperă Dumnezeu, suntem în altă barcă. Cine este în barcă cu Domnul, acela va păstra tăcerea, acela va asculta și lui îi va fi dată descoperirea, prin har.

Mai este un Cuvânt pe care aș vrea să-L citesc, din Efeseni 1, care s-ar putea potrivi, cu siguranță, în locul acesta: alegerea lui Dumnezeu și descoperirea voii și a sfatului Său, este lucrul măreț și minunat în aceste zile. Aici este scris, în Efeseni 1:3: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos*”. Să ne oprim o clipă aici. „*...ne-a binecuvântat...*”. Poporul lui Dumnezeu este un popor binecuvântat, binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești ale lui Dumnezeu. Iar acum, unul sau altul se va gândi în sinea lui: „Eu nu vreau să mă mint, mie îmi

mai lipsește cutare și cutare”. Inimă scumpă, această afirmație sinceră o fac și eu, precum fiecare dintre noi, care suntem aici și, probabil, toți cei care vor asculta această predică. Dar un lucru trebuie să distingem foarte clar: ca întotdeauna să-I dăm dreptate lui Dumnezeu, în ceea ce spune El în Cuvântul Lui. Trebuie să Îi dăm dreptate lui Dumnezeu și să credem că acesta este adevărul și apoi ni se va da ceea ce El ne-a dăruit deja. Aceasta este calea credinței.

Eu nu mă mint pe mine, atunci când cred Cuvântul lui Dumnezeu. Eu observ, doar, că îmi lipsesc unele lucruri și aceasta este realitatea, dar apoi observ că Dumnezeu mi le-a dat deja. Numai prin necredință eu nu pot vedea lucrurile materializate, încă. Iar aici suntem cu toții provocați și încurajați, prin harul lui Dumnezeu, să-I dăm dreptate Domnului și să spunem pur și simplu: „Credinciosule Dumnezeu, eu nu mă uit la ce se vede, ci la Tine, Cel nevăzut, ca și cum Te-aș vedea. Eu cred ce ai spus Tu în Cuvântul Tău și este, deja, în posesia mea. Dăruiește-mi credința, astfel încât să poată fi descoperit și dă-mi Duhul Tău, care-L poate face viu!”. Trebuie să pășești pe această cale a credinței, cu Dumnezeu. Noi suntem pe calea cea mai bună într-acolo.

Mai departe, versetul 4: *„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”*. Amin. Vedem că omul lui Dumnezeu nu s-a preocupat cu „dar” și „poate”, ci a tratat lucrarea lui Dumnezeu cu toată teama, așa cum a fost vrednic de Dumnezeu și a arătat lucrarea de răscumpărare ca fiind încheiată într-un mod desăvârșit pentru toți credincioșii rânduiți de Domnul și pe care i-a iertat. Nu este o aroganță, ci este, într-adevăr, credința care a fost în ei și care mai este și astăzi în aceia care aparțin Domnului. Noi nu am adus nimic cu noi, decât o viață mizerabilă și sărmană, care nu ne-a fost nici nouă de folos și cu atât mai puțin Domnului. Dar așa venim la El, cum suntem și din copii ai oamenilor suntem făcuți copii ai lui Dumnezeu. Cei care erau depărtați, au fost apropiați, cei pierduți au fost salvați. Nu este ceva minunat? O, de ne-am putea bucura din nou de ceea ce a făcut Dumnezeu în noi.

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere” (vers. 7-8). Așadar, din punctul lui Dumnezeu de vedere, s-a întâmplat totul. Inimă scumpă, crede-o! Nu te mai uita la tine și nici la împrejurări, nu te mai uita la viața de zi cu zi cu toate grijurile și necazurile ei, în care sunt mai multe zile mohorâte decât însorite. Lucrul acesta îl știm cu toții. Dar un lucru știm, și anume că Domnul ne-a răscumpărat, că vina noastră este ispășită, că păcatul nostru este iertat, că am primit o viață nouă, veșnică, de la Dumnezeu. Este scris în versetul 8: *„pe care l-a răspândit*

din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere”. Chiar dacă lucrul acesta nu s-a descoperit, încă, se va descoperi că plinătatea lui Dumnezeu va fi descoperită în și prin Adunare. Vă citesc lucrul acesta, dacă îl găesc și anume că aceeași plinătate a lui Dumnezeu care a fost și în Hristos este și în Adunare.

Coloseni 2:9: *„căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii și voi aveți totul deplin în El care este capul oricărei Domnii și stăpâniri*”. Vă întreb, acum: vrem să credem așa cum este scris aici? Amin! Noi nu putem altfel. Dacă noi, ca și credincioși, nu credem, atunci cine să creadă ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui? Aici, în epistola către efeseni am citit: *„pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere*”. Și aici, în Coloseni 2:9, ni se spune: *„căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii*”. De ce a venit plinătatea lui Dumnezeu, care era o plinătate duhovnicească, într-un trup pământesc, în Isus Hristos Domnul nostru? Pentru ca acest trup pământesc să fie dat ca jertfă pentru toți cei ce au nevoie de răscumpărare și o vor accepta, pentru ca aceeași plinătate a Duhului să poată fi în cei răscumparați.

Așadar, așa cum spunea fratele Branham într-un loc - și acest lucru este în concordanță cu ceea ce este scris în Evanghelia după Ioan - „Dumnezeu în Hristos și Hristos în Adunare” - totul în toate, potrivit voinței lui Dumnezeu.

Coloseni 2:9: *„căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii*”. Credem cu toții aceasta? Bine, spunem „amin” la aceasta. Și acum urmează a doua parte. Cu prima parte nu avem nicio problemă – *„căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii*”. Aici noi putem spune „amin, amin, amin” dar cu aceasta tu și eu încă nu am primit răspunsul de care avem nevoie. Continuă: *„Voi aveți totul deplin în El*”. Noi suntem incluși în acest program al lui Dumnezeu, căci era vorba de noi. Credeți voi că Domnul a venit pentru El? El a venit pentru noi, căci El a vrut să ne răscumpere pe noi, El a vrut să ne transpună înapoi în starea divină, pe noi; El a vrut să ne ierte pe noi. Mai întâi, toată plinătatea a locuit trupește în El, pentru ca, acum, să poată locui în noi, după ce am primit răscumpărarea prin sângele prețios al Mielului.

„Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri”. Haideți să credem aceasta din toată inima! Acum, iarăși putem fi „realiști” și putem spune „Dar încă nu se vede!”. Ei bine, vrem să ne uităm la lucrurile vizibile, să vorbim în necredință și să Îl rănim pe Dumnezeu în felul acesta sau vrem să ne încredem în Domnul și să spunem: „Doamne eu cred, ajută necredinței mele! Pe cât de sigur a locuit în Tine, plinătatea lui Dumnezeu, trupește, Domnul și Mântuitorul meu, atât de sigur m-ai răscumpărat Tu pe mine, pentru ca această plinătate a lui Dumnezeu să poată

locui în noi, credincioșii!”? Așa arată programul lui Dumnezeu și de aceea suntem numiți fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Înapoi la Cuvântul din epistola către efeseni. Aici este scris, de la vers. 9 din cap. 1: „*căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiască în Sine însuși*”. Ce minunat este că noi putem spune aceasta cu un absolut divin! Este o mare diferență între a pretinde ceva sau dacă un lucru este, într-adevăr, așa. Dumnezeu s-a străduit foarte mult și a pus pe sfeșnic făgăduințele acestor zile de pe urmă. A trimis un proroc, pentru a fi predicat, în Adunare, Cuvântul profetic, ca acesta să fie descoperit și apoi să înceapă să strălucească în întuneric. Despre Domnul nostru este scris: „*Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină*” (Mat. 4:16) și pentru zilele de pe urmă este scris: „*spre seară se va arăta lumina*” (Zah. 14:7). Acestea sunt faze profetice care au o însemnătate deosebită înaintea lui Dumnezeu. Astfel, noi nu mai trebuie să interpretăm și să tălmăcim, ci să credem, să devenim o parte a acestui plan divin al mântuirii și să-I slujim Domnului, urmându-L fără a avea un program propriu.

Întotdeauna este foarte ușor să te uiți în istoria bisericii și să spui: „Mulți au predicat despre Împărăția lui Dumnezeu și și-au zidit propriile lor împărății” și să te referi la sute de cazuri, dar apoi trebuie să îți pui ție întrebarea: „Dumnezeule atotputernic, ne zidim noi propria noastră împărăție în Împărăția Ta, sau ne-am pus la dispoziția Ta?” Este rugăciunea noastră sinceră: „*vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ*”? Desigur, dacă privim în urmă, putem spune că toate denominațiunile au predicat despre Împărăția lui Dumnezeu și și-au zidit, apoi, propria împărăție. Dar dacă ajungem în timpul acesta, atunci trebuie să fim la fel de sinceri și să spunem: „Mulți au luat Cuvântul pentru acest timp și și-au făcut o lucrare proprie din El”. Și ceea ce predică ei, nu mai este lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare își zidește o mică împărăție pentru sine, strânge câțiva oameni care-l urmează și care-i stau, apoi, la dispoziție, considerându-se, în același timp, o parte a Împărăției lui Dumnezeu.

Iubiților în Împărăția lui Dumnezeu nu este loc pentru împărăția ta sau a mea. În această legătură aș putea citi un Cuvânt din cartea prorocului Daniel, 2:44, care spune: „*Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic*”. Acest lucru se potrivește și pentru Adunarea Dumnezeului celui viu: fie ne zidim propria noastră împărăție, fie ne aflăm în Împărăția lui Dumnezeu și suntem zidiți în această Împărăție a lui Dumnezeu. Pentru aceasta sunt necesare două lucruri: în primul rând trebuie să înțelegem că Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel încât să izbească privirile. Nu poți spune că este *aici* sau *acolo*. Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie în interiorul

tău și al meu. Și apoi, prin Împărăția lui Dumnezeu pe care o ridică El în tine, vei fi luat în Împărăția lui Dumnezeu.

Aceasta este toată taina despre care vorbim. Nu doar un lucru despre care vorbim teoretic, ci vrem să o vedem așa cum este, practic. Eu spun deschis acest lucru: mi-ar părea rău de mine, dacă aș fi o parte din propria mea lucrare. Eu nu aș mai continua nicio zi și niciun ceas, dacă nu aș ști sută la sută înaintea feței Dumnezeului atotputernic că am fost așezat în mijlocul Împărăției Sale, pentru că Împărăția Lui a fost așezată în mine. Acesta este adevărul curat. Amin. Orice altceva va duce, în cele din urmă, la o dezamăgire atât de cruntă, pe care nu și-o poate închipui nimeni, astăzi. Și să nu credeți că bețivii și toți acești oameni vor fi dezamăgiți. Ei nu așteaptă nimic din cele ce trebuie să vină. Dezamăgirea va fi la aceia care așteaptă și cred că ei merg să-L întâmpine pe Mire, care cred că vor avea parte de răpire și îi exclud pe toți ceilalți. Noi nu excludem pe nimeni, ci ne lăsăm incluși de Dumnezeu și vrem ca Împărăția Lui să fie în noi, iar noi să fim în Împărăția Lui. Aveți voi această dorință, cu toții, Împărăția lui Dumnezeu în noi și noi, cu Împărăția lui Dumnezeu, în Împărăția lui Dumnezeu, astfel încât Domnul să vină la dreptul Său, ca El să Se poată descoperi?

Aici este toată taina: „*Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu*”. Împărăția lui Dumnezeu în noi și noi în Împărăția lui Dumnezeu... Și noi am primit, din plinătatea Lui, har după har și în această seară. Pentru mine, lucrul acesta este ceva mareț. Noi nu avem nevoie de o predică puternică, ci avem nevoie doar de Domnul, care ne face vie marea Lui lucrare, făcându-ne de cunoscut: „Eu am așezat Cuvântul Meu în voi, care este destinat să devină realitate, în aceste zile de pe urmă, în Împărăția Mea. Și prin aceasta, Mi-am așezat, deja, Împărăția Mea. Și nu este din lumea aceasta”, așa spune Domnul nostru. Dar trebuie să fie în interiorul nostru. Dacă este doar în afară, o putem uita cu toții! O putem uita cu toții! Din păcate, pentru mulți, Împărăția lui Dumnezeu este ceva din afara lor. Trebuie să fie în interiorul nostru, dacă vrem să fim în această Împărăție. Și eu cred că Dumnezeu a făcut-o.

Ioan Botezătorul a avut un Cuvânt al lui Dumnezeu care a aparținut de decursul Împărăției lui Dumnezeu. Iar eu vă întreb în seara aceasta: cum și-a început el predica? „*Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*”. El a avut un Cuvânt pe care Îl purta în el și acest Cuvânt a fost, deja, o parte a începutului Împărăției lui Dumnezeu din zilele lui. Azi este rândul nostru: noi purtăm Cuvântul lui Dumnezeu, care este o parte a Împărăției lui Dumnezeu pentru aceste zile de pe urmă. Și nu putem face altfel, decât să spunem același lucru. Cum a început Domnul nostru? „*Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*”. În El și prin El S-a împlinit Cuvântul lui Dumnezeu, care aparținea de Împărăția cerurilor.

Dragilor, dacă am putea cuprinde Cuvântul acesta: „*Legea și prorocii au*

ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește”! Omul acela purta în sine Isaia 40, purta Maleahi 3 în sine - un Cuvânt al lui Dumnezeu care a fost o parte a Împărăției lui Dumnezeu și acest Cuvânt era în el și el era în Împărăția lui Dumnezeu. Aleluia! Slavă și mulțumire Dumnezeului nostru!

Noi nu am urmat unor basme meșteșugit alcătuite, ci Cuvântul adevărat și clar al lui Dumnezeu. Iar dacă mesajul timpului de sfârșit este ascuns, atunci este ascuns pentru cei ce pier. Pavel a spus-o: *„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării”* (2 Cor. 4:3). Dar pentru cei ce sunt mântuiți, este descoperită. Aceasta ne smerește sub brațul puternic al lui Dumnezeu. Ne face mici și trebuie să spunem: „Doamne, cine suntem noi? Cine a fost Ioan, cine au fost toți prorocii și cine suntem noi?” Noi nu ne putem lăsa văzuți și auziți, dar înaintea lui Dumnezeu suntem ceva prețios. El ne-a iubit profund. Domnul Și-a vărsat sângele pentru noi, a răscumpărat o Adunare și Și-a cumpărat proprietatea Lui veșnică - oameni în Împărăția Sa, care poartă în ei Cuvântul Lui, care Se va adevăra în Împărăția lui Dumnezeu; oameni care au încheiat un legământ cu Dumnezeu și cu care a încheiat Dumnezeu un legământ; oameni care au înțeles ce face Domnul în aceste zile, în Împărăția Lui, conform Cuvântului Său. Sunteți voi recunoscători pentru lucrul acesta? Sunteți voi bucuroși căci Cuvântul lui Dumnezeu dă o astfel de încredere, o astfel de mângâiere și o astfel de claritate, cum niciun om de pe pământ nu poate avea sau aduce? Pur și simplu curge din Duhul și din Cuvântul lui Dumnezeu, spre noi. Și așa este. Eu nu greșesc, lucrurile sunt clare în fața ochilor noștri duhovnicești. Noi vedem despre ce este vorba; nu despre una sau alta, ci în interiorul vostru este Cuvântul care trebuia să Se împlinească în Împărăția lui Dumnezeu la un timp hotărât - făgăduințele lui Dumnezeu în noi, pentru ca ele să devină o realitate și să se împlinească, prin noi, în cadrul Adunării, în cadrul Împărăției lui Dumnezeu.

Eu pot spune doar: fie ca Dumnezeu să ne dăruiască tuturor har, astăzi, pentru a putea cuprinde aceste lucruri și, prin descoperire, să vedem că am fost rânduiți să fim o parte a Împărăției Sale în aceste zile de pe urmă; să recunoaștem adevărul, să fim eliberați și să fim introduși în Împărăția Dumnezeului nostru, în aceste zile.

Dumnezeu să ne ferească să ne zidim vreodată propria noastră împărăție în Împărăția lui Dumnezeu! Niciodată nu se va întâmpla lucrul acesta! Toți trimișii lui Dumnezeu nu au lucrat niciodată pentru ei înșiși sau în numele lor propriu. Ei au pregătit calea Domnului. Așa a început Ioan, așa au continuat apostolii și așa este până în ziua de azi. De ce nu a înființat fratele Branham nicio biserică, ci doar o adunare locală - una singură? Nu o denominație! Mulți l-au auzit, din diferite denominații sau adunări libere, deja existente pe atunci, dar el însuși nu a înființat nicio biserică. El nu și-a zidit propria împărăție în

Împărăția lui Dumnezeu, nu, ci el a propovăduit Cuvântul care aparține de Împărăția lui Dumnezeu. Și toți care Îl primesc cu credință și intră în Împărăția lui Dumnezeu, în ei și prin ei Cuvântul Împărăției lui Dumnezeu devine o realitate vie.

Ce a făcut Domnul după învierea Lui? El a început să vorbească despre Împărăția lui Dumnezeu și despre tot ceea ce trebuia să se întâmple. Binecuvântat să fie Numele Domnului! Noi nu avem nimic propriu, niciun program, ci numai ceea ce face Dumnezeu în zilele acestea. Dacă, astfel, suntem înțeleși greșit, atunci trebuie să spunem că așa le-a mers și tuturor prorocilor, apostolilor și Domnului. Noi preferăm să fim înțeleși greșit de oameni, dar să găsim har la Dumnezeu, decât să fim înțeleși de toți, dar să nu găsim har la Dumnezeu. El să ne ajute să credem lucrul acesta, în seara aceasta, ca un fapt divin, ca o realitate divină. Pe cât de sigur făgăduințele care aparțin de Împărăția lui Dumnezeu se află în noi, pe atât de sigur noi vom fi transpuși în Împărăția lui Dumnezeu, pentru ca în cadrul Împărăției lui Dumnezeu să se poată împlini tot ceea ce mai trebuie împlinit. Nu numai că așteptăm aceasta, ci știm că se va întâmpla. Binecuvântat și lăudat fie Numele Domnului! Amin!

Haideți să ne ridicăm pentru a-I mulțumi Domnului.

Tată ceresc Îți mulțumesc în seara aceasta pentru claritatea și adevărul Cuvântului Tău. Îți mulțumesc că Împărăția Ta este o realitate divină, aici, pe pământ. Cuvântul Tău este în inimile noastre - Cuvântul făgăduinței. Îți mulțumesc că Evanghelia Împărăției este predicată tuturor popoarelor și națiunilor și nu-I lipsește nimic. Tot sfatul lui Dumnezeu este propovăduit! Îți mulțumesc din toată inima, pentru aceasta. Aleluia!

Doamne, Tu ești minunat, Tu ești prezent, Tu ai vorbit cu noi. Împărăția Ta nu este din această lume și nu este nicio înțelepciune din lumea aceasta în Împărăția Ta. În împărăția Ta este valabil Cuvântul Tău! Aleluia! Tu ești Împărat în Împărăția Ta. Tu să preiei stăpânirea peste noi toți și să o exerciți. Credincios Dumnezeu, dorim ca fiecare Cuvânt care mai trebuie să Se îplinească în Împărăția Ta, ca făgăduință divină, să Îl purtăm în noi. Aleluia. Slavă, cinste, onoare, mărire și închinare Numelui Tău că Împărăția lui Dumnezeu este deja în noi și noi suntem în Împărăția lui Dumnezeu! Aleluia! Lăudat să fii Tu în vecii vecilor! Amin!